

□ BLOEITIJ D □

DOOR

MARIE REDELÉ DE NEGRI.

In den aandonkerenden herfstachtermiddag ligt naast het laagvensterige, onopzichtige dorps huis patricisch verzorgd de tuin; het licht der schelpenpaadjes grillig om het gladde groen van het gazon, veld van rust, waarbinnen een roode reuzenster van fluweelige geranium flonkert. Aan de straatgrens langs een haast nergens zichtbaar muurtje een mollige, veerende voering van heesters in fijne bladschakeering, van herfstasterbossen, van dahliastruiken in de teere tinten van selecte kweeking. Diep-in, de blinde muur van het buurhuis met een breede vlakke verweerd pannenrood er boven, achtergrond van een volle, gave bruine-beukekroon en het fijne, drukke, nog haast lentegroene loof van een rijzige jonge acacia.

Van waar zij zit in de open verandah, haar oogen veel in de verte, ziet zij deze twee vooral, de bruine en de groene bladerenvlek en daar boven de wit-wolkige lucht. Een komen en gaan is het daar, en, zooals de wolken voor haar oogen, trekken aan haar geest de jongste jaren voorbij, die jaren sinds haar huwelijk, sinds het geluk, dat zoo zwaar te dragen was geweest; die dagen en dagen en dagen, aan elkander gelijk, leeg door verlangen, ij l van verwachting die niet tot verwerkelijking kon komen. In het begin van haar huwelijk, in de allereerste maanden was zij volmaakt gelukkig geweest; in de liefde voor haar man scheen gansch haar vorig leven op- en ondergegaan. O, die zomeravonden, die zij samen hier hadden verdroomd, die zalige, zwoele zomernachten, als het dorpsleven verstarde en verstomde en een onuitsprekelijke vrede van geluk hen omzweefde. Was het dat, wat ze in den aankillenden herfst gemist had, als iemand die iets zoekt en niet weet wat, met afwezigen blik en droomerige vingertasting, en ook maar heel vaag zich bewust is, dat hij zoekt. Er was — al wilde zij dit in 't eerst voor zich zelve niet weten — er was een leegte gekomen, een

onvoldaanheid, een aansterkend verlangen, al nijpender, al feller in haar. Neen, zij wilde dat niet. Er moest fysiek iets niet in orde zijn, dat haar tobberig, bleekzuchtig maakte. Het kòn niet zijn, dat het nieuwe, het heilige groote geluk, die weelde van liefde haar dwingerig verlangend lieten naar iets anders. En toch... en tòch... uit de nevelen van een vaag smachtend gevoel kringde al duidelijker op, in onmiskenbaar vasten vorm, het terug begeeren van wat zij, overrompeld door de liefde, grifweg had prijsgegeven, en wat toch zoo intens haar leven, al haar denken en voelen en hopen geweest was, tien jaren lang. En weldra wist ze het onomstootelijk zeker; als een ongerijmde onvermijdelijkheid stond het voor haar: zij verlangde terug naar haar werk, naar haar kunst. Alle dagen kwam het haar onbegrijpelijker voor, dat zij dit alles, wat tot daartoe haar het allerhoogste geweest was, had laten varen zonder een poging tot behoud, zonder een uiting van spijt zelfs in het verborgen. Wat had die liefde haar dan toch overmand, overweldigd, dat er in maanden geen gedachte aan het liefste van vroeger kon zijn; als herschapeu was zij er door geweest, een andere Line, die met de naar roem en volmaking van haar stem strevende Line alleen den naam gemeen had. Hoe was dat nu dan weer verworden? Was haar liefde verminderd, bezonken, ontschuimd, vergewoond? dat het vroegere weer kracht in haar kreeg? Zij vroeg het zich af: was dit een teeken? een vóórteeken misschien, waaruit haar al vast blijken moest, nog vóór ze het voelde, dat die heftige, beeldenstormende Liefde, als iedere andere orkaan tot bedaren zou komen, dat zij ééns, daarnaar terugziende, ook die niet meer begrijpen zou?

Neen, neen, neen, o dat niet! Haar liefde was ongerept, even innig en levend; verstild, verdiept alleen, bevredigd, gerust, van volkomen, trouwe, eeuwige wederliefde verzekerd. Maar het had den schijn; en de angst, dat in hem die twijfel kon rijzen, weerhield haar, hem iets van haar nieuwe verlangen te zeggen. Hoe moest hij dat ook begrijpen? Hij zelf had geen aanleg en weinig gevoel voor muziek; het was onvruchtbaar er over te praten; hij kon niet meevoelen de passie er van. En al